ЩОДО ОСКАРЖЕННЯ ОКРЕМИХ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ РІШЕНЬ У ДОСУДОВОМУ КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

АНДРУХ Віталій Васильович - адвокатське бюро «Віталія Андруха»
ORCID: https://orcid.org/0009-0009-5440-8099
УДК 343.1
DOI: https://doi.org/10.32782/LAW.UA.2024.3.17

У межах статті висвітлено проблемні питання, що виникають у зв'язку з відсутністю належного унормування механізму оскарження окремих процесуальних рішень сторони обвинувачення у досудовому кримінальному провадженні. Зазначено, що положення кримінального процесуального закону містять вичерпний перелік рішень сторони обвинувачення, що підлягають оскарженню у досудовому провадженні. З'ясовано, що в переліку рішень, що можуть оскаржуватися в досудовому кримінальному провадженні, відсутні процесуальні рішення, які впливають на забезпечення процесуальних прав людини, зокрема рішення про визначення підслідності, про визначення групи слідчих (про зміну групи слідчих). Відмічено, що питання щодо оскарження рішення про визначення підслідності виникає з огляду на необхідність забезпечення процесуального права людини на законного суб'єкта досудового кримінального провадження. Констатовано, що невизначеність у поданні скарг породжує й рішення про призначення групи слідчих (про зміну групи слідчих). Неможливість чіткого визначення територіальної підсудності у випадку здійснення досудового розслідування групою слідчих ставить під сумнів належну реалізацію засади законного суду. З'ясовано, що при об'єднанні та виділенні матеріалів кримінального провадження відсутні імперативні норми щодо обчислення строку досудового розслідування щодо особи, якій повідомлено про підозру після винесення рішення про продовження вказаного строку з моменту повідомленням про підозру іншій особі. Наголошено на необхідності передбачити право на оскарження зазначених процесуальних рішень сторони обвинувачення під час досудового кримінальному розслідування, оскільки суд не має повноважень оцінювати законність постановлених правоохоронними органами рішень під час розгляду кримінальних проваджень.

Ключові слова: досудове кримінальне провадження; група слідчих; оскарження; підслідність; повідомлення про підозру; процесуальні рішення; розумний строк.

Постановка проблеми

Інститут оскарження рішень, дій чи бездіяльності у досудовому кримінальному провадженні попри свою спрямованість на забезпечення законності та справедливості кримінального судочинства шляхом ефективного захисту прав, свобод і законних інтересів людини залишається дослідженим недостатньо, про що свідчить відсутність правових норм щодо можливості оскарження процесуальних рішень сторони обвинувачення про визначення підслідності та про визначення групи слідчих (про зміну групи слідчих), а також нормативні прогалини, пов'язані з судовою перевіркою законності та обґрунтованості обчислення строку досудового розслідування щодо особи. Подолання зазначених проблем передбачає здійснення подальших наукових пошуків та змістовне обґрунтування теоретичних положень щодо вдосконалення порядку оскарження окремих процесуальних рішень на стадії досудового розслідування.

Метою статті є дослідження проблемних питань, що виникають у зв'язку з відсутністю належного унормування оскарження окремих процесуальних рішень у досудовому кримінальному провадженні.

Стан опрацювання проблематики

Загальним положенням механізму реалізації інституту оскарження під час досудового розслідування приділено значну увагу таких учених, як І. В. Гловюк, В. С. Зеленецький, О. В. Капліна, Д. І. Клепка, Л. М. Лобойко, Т. О. Лоскутов, М. А. Макаров, С. В. Оверчук, С. О. Пшенічко, Ю. В. Стеценко, А. Р. Туманянц, О. М. Федорів, Г. В. Федотова та інших. Разом з тим, у теорії кримінального процесу здебільшого висвітлюються загальні питання щодо форми та змісту скарги, належного предмету, меж і суб'єктів оскарження тощо. Проте наявні наукові напрацювання в повному обсязі не вичерпують усіх проблем, що виникають внаслідок недосконалості норм кримінального процесуального закону в частині оскарження окремих процесуальних рішень у досудовому кримінальному провадженні. Зокрема, значний науковий інтерес становить оскарження процесуальних рішень сторони обвинувачення про визначення підслідності, про визначення групи слідчих, про продовження строку досудового розслідування щодо особи, обумовлюючи необхідність здійснення подальшого дослідження та наукового обґрунтування визначеного кола питань.

Виклад основного матеріалу

Право на оскарження процесуальних рішень, дій чи бездіяльності слідчого, прокурора є одним із головних принципів кримінального судочинства, спрямованого на охорону прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження (ст. 24 КПК України). Водночас сучасна практика правозастосування свідчить про неоднозначність тлумачення кримінальних процесуальних норм, що визначають підстави та порядок оскарження, перешкоджаючи ефективному судовому контролю за процесуальними рішеннями сторони обвинувачення з боку зацікавлених осіб для швидкого подолання кримінальних процесуальних конфліктів на стадії досудового розслідування [1, с. 745]. При цьому зміст ч. 1 ст. 303 КПК України, яким передбачено вичерпний перелік рішень, дій (бездіяльності) сторони обвинувачення, що підлягають оскарженню в досудовому провадженні, не враховує низку інших процесуальних рішень, які впливають на забезпечення процесуальних прав людини, зокрема рішення про визначення підслідності та про визначення групи слідчих (про зміну групи слідчих).

Питання щодо оскарження рішення про визначення підслідності набуває актуальності з огляду на необхідність забезпечення процесуального права людини на законного суб'єкта досудового кримінального провадження. В іншому випадку, докази, отримані внаслідок реалізації органами досудового розслідування своїх повноважень, не передбачених кримінальним процесуальним законом, для забезпечення досудового розслідування кримінальних правопорушень, визнаються недопустимими (п. 2 ч. 3 ст. 87 КПК України) [2]. У загальному значенні під підслідністю визначають сукупність ознак кримінального провадження, що створюють умови для вирішення питання щодо належного суб'єкта, який повинен здійснювати досудове розслідування [3, с. 107]. У цьому контексті прийнято виокремлювати два основні види підслідності: предметну та територіальну [4, с. 161]. Зміст предметної підслідності полягає у визначенні приналежності кримінального провадження до певного органу досудового слідства за категорією вчиненого кримінального правопорушення (ст. 216 КПК України) [5, с. 102]. На відміну від впливу на підслідність кваліфікації кримінального правопорушення, підслідність за територіальною ознакою залежить від місця його вчинення, яке знаходиться під юрисдикцією відповідного органу досудового розслідування (ст. 218 КПК України). Водночас, якщо місце вчинення кримінального правопорушення невідоме, територіальна підслідність визначається прокурором з урахуванням місця виявлення ознак кримінального правопорушення, місця перебування підозрюваного чи більшості свідків, місця настання наслідків тощо

(ч. 2 ст. 218 КПК України) [6, с. 34]. Разом з тим на практиці, як справедливо зазначає М. С. Городецька, не є винятком ситуації, коли на початку досудового розслідування при визначенні підслідності сторона обвинувачення не дотримуються вимог кримінального процесуального законодавства. Неправильне визначення підслідності є суттєвим порушенням установленого кримінальним процесуальним законодавством порядку, внаслідок чого всі зібрані відомості втрачають доказове значення шляхом визнання доказів недопустимими [7, с. 138]. При цьому особа, щодо якої здійснюється кримінальне провадження, позбавлена можливості під час досудового розслідування подати скаргу на рішення сторони обвинувачення про визначення підслідності конкретного кримінального провадження, що не сприяє захисту її процесуальних прав.

Беручи до уваги відсутність нормативного закріплення права на оскарження рішення про визначення підслідності, деякі науковці вважають за доцільне дещо розширити сферу здійснення судового контролю в досудовому провадженні [8, с. 76]. Зокрема, вбачається обґрунтованою позиція про необхідність врегулювання в межах ст. 303 КПК України можливості оскарження до слідчого судді постанови про визначення підслідності, що сприятиме дотриманню встановленого порядку визначення підслідності [9, с. 109]. Про таку необхідність свідчить й судова практика щодо розгляду скарг, поданих з метою визнання доказів недопустимими у зв'язку з порушенням вимог щодо підслідності. Наприклад, у Постанові Верховного Суду від 28.10.2021 року (справа № 725/5014/18) з огляду на положення ст. 86, ст. 87 КПК України наголошено, що докази мають бути отримані уповноваженими на це особами (органами) та за допомогою способів і засобів, визначених кримінальним процесуальним законом і призначені для одержання доказів. Крім того, досудове розслідування, що здійснюється неуповноваженими на те особами (органами), трактується як істотне порушення прав людини і основоположних свобод. Тому недодержання вимог щодо визначення підслідності фактично означає здійснення розслідування неналежним правоохоронним органом, внаслідок чого отримані докази не можуть бути використані при прийнятті процесуальних рішень, а також на них не може посилатися суд при ухваленні судового рішення, адже вони є недопустимими [10]. У Постанові Верховного Суду від 23.02.2022 року (справа № 225/3731/18) суд з'ясував, що під час здійснення досудового розслідування попри вимоги до визначення підслідності прокурором не вирішено питання про спрямування кримінального провадження щодо особи для розслідування до належного правоохоронного органу, у результаті чого проведені слідчі (розшукові) дії не вважаються законними. Відповідно до цього, орган досудового розслідування діяв поза межами наданих йому процесуальним законодавством повноважень, а зібрані докази на підставі положень ст. 87 КПК України визнано недопустимими через істотне порушення права людини на належного суб'єкта розслідування [11]. Тотожні висновки містяться й у Постанові Верховного Суду від 23.02.2022 року (справа № 225/3731/18), що підслідність кримінальних проваджень має визначатися лише кримінальним процесуальним законом, з урахуванням правил, передбачених ст. 216 КПК України. Прийняття рішення про зміну підслідності прокурором може відбуватися не на власний розсуд, а лише за умови здійснення неефективного досудового розслідування тим органом, підслідність кримінального провадження якому визначена ст. 216 КПК України (ч. 5 ст. 36 КПК України). Якщо не буде дотримана визначена законом правова процедура, яка фактично складає зміст принципу верховенства права, то одержані під час досудового розслідування докази визнаються як зібрані неуповноваженими особами (органом досудового розслідування) в конкретному кримінальному провадженні, порушивши установлений законом порядок [12].

Водночас нерідко зустрічаються й протилежні висновки суду. Зокрема у Постанові Верховного Суду від 28.02.2023 року (справа № 761/34746/17) зазначено, що при неправильному визначенні підслідності, коли орган розслідування здійснює слідчі (розшукові) дії, прямо передбачені КПК України,

ці дії не свідчать про порушення положень п. 2 ч. 3 ст. 87 КПК України, а тому не вважаються реалізацією повноважень, не передбачених КПК України. У такому контексті одержані докази не можуть бути автоматично визнані недопустимими. Це пов'язано з тим, що визначення органу досудового розслідування за змістом є управлінською діяльністю прокурора, покликаною на забезпечення ефективного розслідування. Тож прийняття рішення про підслідність враховує низку факторів, щоб гарантувати проведення процесуальних дій особами (органом) з відповідною кваліфікацією, які сумлінно виконують професійні обов'язки в умовах встановленого законом контролю і у визначений правовий спосіб [13].

Варто зазначити, що розглянуті позиції Верховного Суду в частині визнання доказів недопустимими через їх одержання неналежним суб'єктом розслідування мають суперечливий характер. В одному випадку суд може визнати, що порушення правил підслідності тягне за собою визнання доказів не допустимими, а в іншому – надати зовсім протилежну оцінку. Проте, враховуючи, що правозастосовна практика насичена випадками подання клопотання на стадії підготовчого провадження або під час судового розгляду щодо необґрунтованого визначення прокурором підслідності кримінального провадження, доречно забезпечити можливість вирішити питання про підслідність та визнання доказів недопустимими внаслідок порушення стороною обвинувачення передбачених правил підслідності вже на стадії досудового розслідування шляхом оскарження відповідного рішення до слідчого судді на підставі ст. 303 КПК України. Це сприятиме ефективному здійсненню судової перевірки належності суб'єкта розслідування, що забезпечить процесуальне право людини на законного суб'єкта досудового кримінального провадження заздалегідь, не переходячи до стадії судового розгляду.

Іншим проблемним питанням, що створює перепони на шляху до забезпечення права на належного суб'єкта розслідування, а також дієвого та швидкого судового контролю за процесуальними рішеннями сторони обвинувачення є відсутність можливості оскаржити рішення про призначення групи слідчих (про зміну групи слідчих). Під слідчою групою розуміють об'єднання певної кількості слідчих з одного чи різних відомств, що створюється на визначений проміжок часу [14, с. 513]. Тобто в групі слідчих особи, що здійснюють досудове розслідування, можуть належати до різних відомств. За загальним правилом подання скарг на рішення, дії (бездіяльність) сторони обвинувачення розглядаються слідчим суддею суду першої інстанції відповідно до правил судового розгляду, передбаченого ст. 318-380 КПК України, враховуючи положення глави 26 КПК України. Але, як слушно зауважує А. Р. Туманянц, постає логічне запитання, яким чином визначити підсудність розгляду поданих скарг. Або треба виходити із загальних правил підсудності, проводячи розгляд скарг за місцем розташування органу досудового розслідування, або взагалі винести ухвалу про повернення поданої скарги як такої, що не підлягає розгляду в певному суді (п. 2 ч. 2 ст. 304 КПК України) [15, с. 144]. З урахуванням зазначеного, вбачається, що в межах кримінального процесуального закону не встановлено критеріїв щодо визначення правил підсудності розгляду скарг на рішення, дії чи бездіяльність сторони обвинувачення під час досудового розслідування.

Беручи до уваги, що при здійсненні досудового розслідування групою слідчих, існують ризики штучного визначення підсудності клопотань сторони обвинувачення шляхом звернення до «потрібних» слідчих суддів, з метою попередження негативних наслідків деякі науковці наголошують на необхідності подання скарг за місцем розташування органу або місця роботи посадової особи, рішення, дії (бездіяльність) якої оскаржуються. В іншому випадку треба звертатися до суду апеляційної інстанції з відповідним поданням для вирішення зазначеного питання шляхом передачі судового провадження з одного суду до іншого [16, с. 5]. На наш погляд, відсутність належного унормування правил визначення підсудності породжує можливість їх неоднозначного тлумачення, «процесуальних маніпуляцій» зі змістом відповідних постанов, у результаті

чого суб'єктивно (штучно) визначається підсудність клопотань сторони обвинувачення, скарг та клопотань сторони захисту та інших заінтересованих осіб, фактично вказуючи на довільне застосування положень ч. 1 ст. 306 КПК України.

Зазначимо, що випадки звернення до іншого суду з клопотаннями в разі прийняття рішення про призначення групи слідчих є непоодинокими. Наприклад, у справі № 210/6931/23 для здійснення досудового розслідування до групи слідчих включено СУ ГУНП у Дніпропетровській області, а процесуальне керівництво досудовим розслідуванням здійснюється Дніпропетровською обласною прокуратурою. Однак провадження розглядається в Дзержинському районному суді міста Кривого Рогу [17; 18]. Тож доречно погодитися з думкою С. В. Оверчука, що в умовах реформування правоохоронних органів, коли відбувається оптимізація їх структури, створення нових підрозділів та ліквідація старих, що призводить до зміни місця їх розташування та меж територіальної юрисдикції, жорстка прив'язка підсудності подання скарг до місця розташування цих органів може створити додаткові проблеми. Це може обмежити можливість ефективного судового захисту, адже такі зміни впливатимуть на здатність забезпечити належний судових контроль за дотриманням прав, свобод і законних інтересів людини [19, с. 16]. Таким чином, на наш погляд, недоцільно визначати підсудність за місцем розташування органу досудового розслідування у випадках, коли визначено групу слідчих, члени якої можуть бути представниками різних відомств, що територіально знаходяться у різних містах. Така ситуація ускладнює визначення конкретної територіальної підсудності і може призвести до затягування здійснення судового контролю. Безумовно, що існуюча правова невизначеність у питанні про те, який суд першої інстанції уповноважений на розгляд скарг на рішення та дії (бездіяльність) сторони обвинувачення у досудовому провадженні, призводить до порушення права на оскарження та ставить під сумнів належну реалізацію засади законного суду, що не сприяє ефективності судового захисту. Водночас у скаржника виникають сумніви та занепокоєння щодо подачі скарги до «потрібного» суду з урахуванням правил підсудності.

Натомість доступ до судового контролю має бути ближче до людини, яка оскаржує відповідне рішення, дію (бездіяльність) органу досудового розслідування. Така позиція відповідає положенням ст. 55 Конституції України та спрямована на розширення судового захисту прав, свобод і законних інтересів людини, зокрема шляхом здійснення судового контролю на предмет правомірності й обґрунтованості прийнятих рішень, дій чи бездіяльності сторони обвинувачення. Попри це, надання можливості подавати скаргу до найближчого суду до особи, яка здійснює оскарження, кореспондується з положеннями низки міжнародних нормативно-правових актів, зокрема ст. 6, ст. 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод щодо ефективного засобу юридичного захисту, а також ст. 8 Загальної декларації прав людини та ст. 14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права щодо вирішення питання доступності правосуддя.

Не менш важливими є проблеми нормативного регулювання судової перевірки законності та обґрунтованості обчислення строку досудового розслідування щодо особи, якій повідомлено про підозру після винесення рішення (постанова / ухвала) про продовження вказаного строку з моменту повідомленням про підозру іншій особі. Відповідно до ч. 7 ст. 217 КПК України днем початку досудового розслідування у провадженні, виділеному в окреме провадження, є день, коли було розпочато розслідування, з якого виділено окремі матеріали, а у провадженні, у якому об'єднані матеріали кількох досудових розслідувань, – день початку розслідування того провадження, яке розпочалося раніше [2]. Проте положення цієї статті унеможливлюють забезпечення процесуального права особи на розумний строк досудового кримінального провадження після повідомлення про підозру, оскільки в провадженнях, де особі повідомлено про підозру, а строк досудового розслідування закінчується, прокурор може виділити частину матеріалів з підозрюваним, перетво-

ривши основне провадження на «фактове», у якому строки досудового розслідування не обчислювались [20, с. 139].

Судова практика свідчить, що факт виділення в окреме кримінальне провадження матеріалів щодо частини кримінальних правопорушень, де особі було повідомлено про підозру, не впливає на обчислення процесуального строку досудового розслідування за фактом вчинення того кримінального правопорушення, у якому повідомлення про підозру ще не здійснювалося [21]. При цьому Верховний Суд у Постанові від 13.12.2023 року (справа № 169/867/21) слушно зауважив, що в чинному кримінальному процесуальному законі відсутні імперативні норми, які б вказували, що строки, які почали рахуватись після повідомлення про підозру першій особі, повинні братися до уваги під час прийняття процесуальних рішень щодо іншої особи, якій повідомлено про підозру внаслідок виділення матеріалів кримінального провадження щодо першої особи [22]. Водночас такі висновки суду також не є одностайними, оскільки в Ухвалі Дніпровського апеляційного суду від 12.06.2024 року (справа № 210/6030/23) обґрунтовано позицію, що факт виділення матеріалів кримінального провадження в окреме провадження, коли відбулося повідомлення особі про підозру, не впливає на обчислення строків досудового розслідування та починають рахуватись з моменту повідомлення про підозру першій особі [23]. Проте з огляду на дотримання засади розумності строків, подібна практика впливає на затягування строків здійснення кримінального судочинства, оскільки дозволяє навмисно маніпулювати кримінальним провадженням, здійснюючи його зупинення, приймаючи рішення про продовження строків, а після їх спливу здійснити виділення чи об'єднання матеріалів кримінального провадження, у якому обчислення строків відбувається за співвідношенням моменту повідомлення особі про підозру та моменту об'єднання або виділення матеріалів досудового кримінального провадження. Водночас для вирішення питання про законність та обґрунтованість обчислення строку досудового розслідування щодо особи визначальним має бути саме часове співвідношення моменту повідомлення такій особі про підозру та моменту продовження строку досудового розслідування.

Враховуючи зазначене, необхідно звернути увагу, що під час розгляду кримінальних проваджень суди не здійснюють оцінку законності рішень, постановлених стороною обвинувачення. Яскравим прикладом може слугувати Постанова Верховного Суду від 21.02.2023 року (справа № 683/1507/16-к), у якій суд дійшов висновку, що положеннями кримінального процесуального закону суди не наділені повноваженнями оцінювати на предмет законності постановлені суддями (правоохоронними органами) рішення під час розгляду кримінальних проваджень. Суди вправі тільки надавати оцінку допустимості / недопустимості доказів у кримінальному провадженні [24]. У зв'язку з цим питання щодо забезпечення можливості оскарження на етапі досудового розслідування рішення про визначення підслідності, про визначення групи слідчих (про зміну групи слідчих) та об'єднання або виділення матеріалів досудового кримінального провадження в порядку ст. 303 КПК України набуває актуальності, оскільки сприяє створенню дієвого механізму правового захисту процесуальних прав людини.

Висновки

Недоліком правової регламентації є нормативна прогалина щодо оскарження процесуальних рішень сторони обвинувачення про визначення підслідності та про визначення групи слідчих (про зміну групи слідчих). Вказаний дефект правового регулювання перешкоджає здійсненню судової перевірки належності суб'єкта розслідування з метою забезпечення процесуального права людини на законного суб'єкта досудового кримінального провадження, внаслідок чого отримані докази можуть визнаватися недопустимими.

Неможливість ініціювання судового контролю за процесуальними рішеннями сторони обвинувачення про визначення підслідності та про визначення групи слідчих (про зміну групи слідчих) приводить до «процесуальних маніпуляцій» зі змістом відповідних постанов, у результаті чого

суб'єктивно (штучно) визначається підсудність клопотань сторони обвинувачення, скарг та клопотань сторони захисту та інших заінтересованих осіб. Таким чином, сторона обвинувачення обирає «потрібного» слідчого суддю для розгляду процесуальних питань у досудовому кримінальному провадженні.

Проблемою нормативного регулювання є відсутність правових норм щодо судової перевірки законності та обґрунтованості обчислення строку досудового розслідування щодо особи, якій повідомлено про підозру після винесення рішення (залежно від строку або постанова, або ухвала) про продовження вказаного строку з моменту повідомленням про підозру іншій особі. Ця законодавча прогалина унеможливлює забезпечення процесуального права особи на розумний строк досудового кримінального провадження після повідомлення про підозру.

Для вирішення питання про законність та обґрунтованість обчислення строку досудового розслідування щодо особи визначальним є часове співвідношення моменту повідомлення такій особі про підозру та моменту продовження строку досудового розслідування, ані співвідношення моменту повідомлення особі про підозру та моменту об'єднання або виділення матеріалів досудового кримінального провадження.

Література

1. Пшенічко С. О. Загальні положення оскарження та розгляду скарг у досудовому провадженні. *Актуальні проблеми держави і права*. 2012. № 67. С. 741-748.

2. Кримінальний процесуальний кодекс України. Закон України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI. *Голос України*. 2012. №№ 90-91. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17 (дата звернення: 29.03.2024).

3. Вапнярчук В. В. Щодо окремих питань підслідності, допустимості доказів та початку досудового розслідування. *Право та державне управління*. 2017. № 1 (26). С. 107-115.

4. Черниченко І. В., Кучинська О. П., Циганюк Ю. М. та ін. Кримінальний процес України: навч. посіб. / за заг. ред. О. П. Кучинської, Ю. В. Циганюк. Київ: Юрінком Інтер, 2021. 448 с.

5. Сидорчук В. В. Щодо деяких питань підслідності у кримінальному процесі України. *Juris Europensis Scientia*. 2021. № 2. С. 100-104.

6. Січко С. О. Актуальні питання підслідності кримінальних проваджень. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2019. № 1. С. 32-35.

7. Городецька М. С. Щодо розподілу підслідності на досудовому розслідуванні. *Правовий часопис Донбасу*. 2022. № 2 (79). С. 136-143.

8. Погорецький М. А., Волкотруб С. Г. Удосконалення кримінального процесуального законодавства України щодо підслідності органів досудового розслідування. *Вісник кримінального судочинства*. 2017. № 1. С. 71-80.

9. Музиченко О. В., Карандась М. В. Визначення підслідності в кримінальному провадженні: актуальний стан. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. 2023. Вип. 75. Ч. 2. С. 105-111.

10. Постанова Верховного Суду від 28.10.2021 р. Справа № 725/5014/18. Провадження № 51-3231 км 21. URL: https://reyestr.court.gov.ua/Review/100734909 (дата звернення: 24.09.2024).

11. Постанова Верховного Суду від 23.02.2022 р. Справа № 225/3731/18. Провадження № 51-3200 км 21. URL: https://reyestr.court.gov.ua/Review/104019953 (дата звернення: 24.09.2024).

12. Постанова Верховного Суду від 08.02.2023 р. Справа № 135/1003/19. Провадження № 51-3167км22. URL: https://reyestr.court.gov.ua/Review/108930824 (дата звернення: 24.09.2024).

13. Постанова Верховного Суду від 28.02.2023 р. Справа № 761/34746/17. Провадження № 51-2455км22. URL: https://reyestr.court.gov.ua/Review/109395449 (дата звернення: 24.09.2024).

14. Фаринник В. І. Доручення розслідування справи декільком слідчим. *Держава і право*. 2011. Вип. 53. С. 512-516.

15. Туманянц А. Р. Окремі проблеми реалізації права на оскарження рішень, дій чи бездіяльності слідчого або прокурора під

час досудового розслідування. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція*. 2014. № 12 (2). С. 142-145.

16. Яновська О. Г. Оскарження адвокатом рішень, дій чи бездіяльності слідчого, прокурора та слідчого судді під час досудового розслідування: науково-практичний посібник. Київ: Прецедент, 2013. 32 с.

17. Ухвала Дзержинського районного суду міста Кривого Рогу від 14.12.2023 р. Справа № 210/6931/23. Провадження № 1-кс/210/2981/23. URL: https://reyestr.court.gov.ua/Review/115770607 (дата звернення: 24.09.2024).

18. Ухвала Дзержинського районного суду міста Кривого Рогу від 10.09.2024 р. Справа № 210/6931/23. Провадження № 1-кс/210/703/24. URL: https://reyestr.court.gov.ua/Review/121523432 (дата звернення: 24.09.2024).

19. Оверчук С. В. Підсудність кримінальних проваджень слідчому судді. *Часопис Національного університету «Острозька академія*. 2015. № 2. 36 с.

20. Вознюк О. Л. Добросовісність використання дискреційних повноважень прокурором при об'єднанні та виділенні матеріалів досудового розслідування. *Науковий вісник міжнародного гуманітарного університету*. 2023. № 66. С. 137-141.

21. Постанова Верховного Суду від 14.09.2021 р. Справа № 264/7347/20. Провадження № 51-2122км21. URL: https://reyestr.court.gov.ua/Review/99648359 (дата звернення: 24.09.2024).

22. Постанова Верховного Суду від 13.12.2023 р. Справа № 169/867/21. Провадження № 51-3084 км 22. URL: https://reyestr.court.gov.ua/Review/115752100 (дата звернення: 24.09.2024).

23. Ухвала Дніпровського апеляційного суду від 12.06.2024 р. Справа № 210/6030/23. Провадження № 11-кп/803/1004/24. URL: https://reyestr.court.gov.ua/Review/119799308 (дата звернення: 24.09.2024).

24. Постанова Верховного Суду від 21.02.2023 р. Справа № 683/1507/16-к. Провадження № 51-8872км18. URL: https://reyestr.court.gov.ua/Review/109242195 (дата звернення: 24.09.2024).

Andrukh V.V.
andrukhvitalii007@gmail.com

REGARDING THE APPEAL OF CERTAIN PROCEDURAL DECISIONS IN PRE-TRIAL CRIMINAL PROCEEDINGS

The article highlights the problematic issues arising from the lack of proper regulation of the mechanism for appealing against certain procedural decisions of the prosecution in pre-trial criminal proceedings. It is noted that the provisions of the Criminal Procedure Law contain an exhaustive list of decisions of the prosecution which are subject to appeal in pre-trial proceedings. It is established that the list of decisions which may be appealed in pre-trial criminal proceedings does not include procedural decisions which affect the procedural rights of a person, in particular, decisions on determining jurisdiction, on determining the group of investigators (on changing the group of investigators). It is noted that the issue of appealing against the decision to determine jurisdiction arises in view of the need to ensure the procedural human right to a legal subject of pre-trial criminal proceedings. It is stated that uncertainty in filing complaints also gives rise to the decision to appoint a group of investigators (to change the group of investigators). The inability to clearly define territorial jurisdiction in the case of pre-trial investigation by a group of investigators calls into question the proper implementation of the principle of a lawful trial. The author establishes that when combining and separating criminal proceedings, there are no mandatory rules for calculating the pre-trial investigation period in respect of a person who has been notified of suspicion after a decision to extend the said period from the moment of notification of suspicion to another person. The author emphasises the need to provide for the right to appeal against these procedural decisions of the prosecution during the pre-trial criminal investigation, since the court does not have the authority to assess the legality of decisions made by law enforcement agencies during the consideration of criminal proceedings.

Key words: pre-trial criminal proceedings; a group of investigators; appeal; accountability; notification of suspicion; procedural decisions; reasonable term.